

Kansalaisille!

Enemmän sota-aseita — — turvattomuutta, köyhyyttä, kuolemaa . . . ?

Motto: „Kuinka kauan näitä forstuvavia iän-
maita, näitä kansoja, joille murhaami-
nen opetetaan melvokkisuudeksi.“

Romain Rolland.

Yhdistyksemme tahtoo täten lausua mielipiteensä kaikkia niitä suunnitteluja ja toimenpiteitä vastaan, jotka tarkoittavat sotailtojen jatkuvaa ylläpitämistä ja kehittämistä, joka kaikki tällä kertaa ilmenee lähinnä sotilaiden vastoin perustamispuuhissa ja sotilasmienojen jatkuvassa kohoamisessa.

Lausumme warmana wakuutusnamme, että tämä sotawarustelun ja sotaamvalmistelun tie on täysin sama kuin se, jota kaikki kansat ennen vuotta 1914 kulkivat ja joka wälttämättömyyden pakosta johti ennen aarviamattoman tuhoisaan sotaan.

Niin kansainvälisesti kuin kansallisestikin ajatellen pidämme tätä aseistautumisen tietä kansojen rauhan ja riippumattomuuden turvaajana ehdottomasti wääränä ja turmiota tuottavana. Olemme täysin wakuutetut siitä, että Suomen, niinkuin kaikkien kansojen rauha ja turvallisuus on saarutettavissa warminten wain siten, että kaswataaan ja lujitetaan rauhantahtoa ja rauhantunnetta oman kansamme ja sen johtawien piirien keskuudessa, että pyritään luomaan sowingollisuuteen ja luottamuksen perustamia suhteita niin itään kuin länteenkin päin, ja että tämän rauhantahdon melvokkaimana pidetään aseistariisumista kaikessa poliitikassa päämääränä, johon tarkoitukellisesti ja alati on pyrittävä.

Suomen sotilaiden vastoin perustaminen ja asewarustelujen edelleen kehittäminen ovat näin ollen mielestämme jyrkässä ristiriidassa alkeellissimpienkin rauhanevellytysten kanssa, koska ne eivät ole omiaan lujittamaan luottamuksellisia suhteita ja rauhansiteitä naapurikansojen kesken, waan päinwastoin ovat ne omiaan sotakiihkojen mielialan ja militarismin wahwistamisen kautta herättämään epäluuloa ja wasta-warustelua naapurimaissa.

Jos kuitenkin maamme hallitukset yhä edelleenkin tulewat siihen tulokseen, että jatkuvasti sotilaitokilla ja sotilaiden vastoin tahdotaan puolustaa maatamme, on se mielestämme mitä arwelutawin teko juuri kansamme sekä ulkonaisen että sisäisen rauhan, waltiollisen riippumattomuuden ja itsenäisyyden kannalta katsoen. Pidämme nimittäin täysin wä-

rinä niitä perusteluita, jotka tälle jo vuosia jatkuneelle sotawarustelujen tielle lähdeittäessä meidänfin maassamme ovat tulleet ratkaisewiksi tekijöiksi.

Wäärä on usko siihen „turwailijuteen“, joka aseellisten warustelujen kautta luulotellaan saatawan aikaan, kun juuri asewuntoisimpien kansojen on nähty joutuman perikadon partaalle ja kun „puolustuswuntoisuuden kehittäminen“ ei koskaan woi olla muuta kuin sotakuntoisuuden ja militarismin kehittämistä ja sen kautta sodan waaraa.

Wäärä on usko sotawarusteluihin, kun niille ei koskaan mitään rajoja woi löytää, kun ne synnyttävät epäluuloa ja kaswawia sotawarusteluita „uhkaawan wihollisen“ puolella ja siten turwattomuutta, erimielisyyttä ja katkeruutta omassa kansassamme ja kun ne sekä wälillisesti että wälittömästi ovat esteenä turwautumiselle siihen ainoaan tiehen, joka woi todellista turwailijutta aikaansaada, esteenä nimittäin rauhanpyrkimykselle, rauhan tahdon ja rauhan mielialan kaswattamiselle.

Wäärä on usko aseisiin, kun lainpakon ja rangaistusten uhalla kansat ja yksilöt ovat jo wuosijatoja pakoitettut ja harjoitetut surmaamaan ja tuhoamaan toinen toisensa, kun siten tarkoitus — hywä tai huono — on saanut pyhittää keinot, kun siten nykyisen maailman suurimpiin karsimykseen, sotaan, wihaan, katkeruuteen, kaikkinaiseen sortoon ja wääräyteen on tullut sinatukki, ja kun siten pyrkimys ihmisyhteyden, kansainväliseen weljeyteen, sowingtoon ja rauhaan on tukahdutettu ja maahan poljettu.

Wäärä on wihdoin usko sotawarusteluihin, kun niiden olemassaolon oikeutta ei woida moraalisesti hywäksyä tai puolustaa. Wäärä siksi, että ne eivät mitään todellista ja pysyväistä hywää ole woineet aikaansaada, että ne militarisoiwat ja wälttämättömyyden pakosta siwelligesti rappeuttawat kansat ja että ne perustawat wäkiwaltaan, wihaan, raakluuteen, häwittämiseen ja — surmaan.

Toiselle tielle, uudelle uralle on Suomen kansan ja sen edustajain astuttawa. Pois aseellisuudesta, wäkiwaltakeinoista, sotilaitokista

ja uskosta niiden mahdettiin. Tämä uusi tie, jolle olisi astuttawa, on löydettävissä rauhan tahdon, rauhan mielialan ja sowingollisuuden kaswattamisessa oman kansamme keskuudessa ja kaikessa sen poliitikassa. Useettoman oikeus sekä hywän tahdon ja luottamuksen luja muuri, päästyään waltaan sekä yhteiskunnallisessa että poliittisessa elämässä, saattaa yksin ja parhaimmen turwata niin meidän kuin muidenkin kansojen olemassaolon. Tälle tielle astuminen on myös ainoa, joka siwelligesti kestää arwostelua.

Kunkin maan waraillissimmat wiholliset ovat sen omat sotakiihkoilijat ja militaristit. Astutkoon siis Suomenkin kansa ja sen edustajat hillittämään ne sota- ja turwattomuutta uhkaawat äänet, jotka kuuluwat sen omasta keskuudesta ja jotka puolustawat sotawarusteluita. Rauhan tielle, rauhan työhön on astuttawa.

Mutta kun näin tehdään, silloin tullaan myös huomaamaan, että asewarustelu, millä nimellä se kulkeneekin, on todellisuudessa aina wastakohta rauhantahdon ja luottamuksellisten suhteiden kehittämiseksi, ja että todellista turwailijutta ei ole olemassa niin kauan kuin warustautumistaan warustaudutaan.

*

Yksimielisenä seisoo Suomen kansan waltawa enemmistö maamme waltiollisen riippumattomuuden puolesta. Rauhan jäilyttäjäksemme on tätä yksimielisyyttä ja sisäistä rauhaa wahwistettawa. Se ei käh päinsä ilman pitkällemenewiä yhteiskunnallisia uudistuksia, joihin wiisaasti ja antaumuksella on ryhdyttävä yhteiskunnallisen oikeudenmukaisuuden luomiseksi.

Tällöin on myös täysin warmma, että niin pian kuin Suomen kansa on itse kehittänyt walmiiksi sekä moraaliseen että sotilaalliseen aseistariisumiseen, niin pian woidaan se myös toimeenpanna ja silloin on sillä olewa nykyistä paljon waloisampi luottamus tulewaisuuteensa, tulewaisuuteensa ilman sota-aseita ja sotawarustuksia, j. o. ilman militarismia, tuota kaikkien kansojen suurinta kirousta.

Tämän puolesta korotamme huutomme:

Ei enää aseita! Työtä, rauhaa, sowingtoa!

Helsingissä marraskuulla 1925.

Suomen Antimilitaristinen Liitto.

